1922 № 1 ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ

Червоний перець

Б. Ф.

N-1 КВІТЕНЬ. 1922

Перчимо...

Двохтижневик сатири.

Програм журналу.

Програм як програм. Буде перчити.
— Ще чого?...
— Аби витримали...
Подробиці — в часописі.

Виходить 1-го і 15-го кожного місяца в Харкові.

УЧАСТЬ БЕРУТЬ: Письменники: О. Вишня, П. Грунський, Кость Котко, Мокре-Рядно, Валєр Проноза, С. Сліпий, Д. Щирий і др. МАЛЯРИ: Бондарович, Ю. Ганф, Довженко, Єрмилов, Клінч, Кратко, Б. Фрідкин, Лесь Хвостов і др. УМОВИ ПРЕДПЛАТИ: Серія з 4-х чисел при попередній оплаті — 4 карб. довійськ. Окреме число — 1 карб. 25 к. ОПОВІСТКИ: рядок нонпарелю або його місце перед текстом (на 2 стр.) — 2 карб. Після тексту — 1 р. 50 к. АДРЕСА редакції: Харків, Єпархіяльна вул. № 29, Головполітосвіта Н.К.О., редакція „Ч.П.“.

Видає — Видавництво „Червоний Перець“. Редактор **Валєр Проноза.**

Всім, всім, всім!

В новій фазі розвитку історії, коли після доби військового комунізму прийшов момент вклинення радянських республік у своє буржуазне оточення і появу НЕПО, за якою можуть полізти на білий світ всякі инші непотребства—повстала історична потреба в новій партії, що поставила б собі завданням провадити роботу по творенню нового суспільства.

Нова партія повстає з лона комуністичної, котра хоча і забрала в себе всі живі сили радянських країн (цим ми не хочемо образити ані Винниченка, ані меньшевиків, ані укапистів, ані инших подібних їм, а тим паче „червоних" купців, бо їх повинна задовольняти стара істина, що „мертвії сорому не імуть"), проте давно вже розвалилася на дрібні шматки (дивись „Рідний Край" „Общее Дело", небіжку „Українську Трибуну" і иншу европейську незалежну пресу). Вона цього не показує тільки через свій комуністичний консерватизм. На уламках її повстали партії кукурузників, картопляників, просяників і инші.

Ми підносимо голос протесту проти затуманювання свідомости широких трудових мас тими партіями, які, будучи об'єктивно-корисними на певний короткий час, несуть внутрішні суперечности новому суспільству в разі, коли б їм вдалося надовго запанувати: заворушення проти одноманітности мамалиги, пшоняної каши, картоплі, навіть, приготованих за стодесятьма рецептами, росхитали б внутрішній спокій в республіках і могли б привести до громадянської войни; звироднення людського роду в масу опецькуватих, млявих, блідих, нерухливих, з набараболеними, намамалиженими животами істот, звело б на нівець творчість людську, підірвало культуру, зупинило прогрес. Важко й передбачити всі наслідки того, що сталось би, коли б на фронтоні Нової Фази Історії гасло „надовго й поважно" оповити вінком із кукурузи або картоплі...

Шляхом наукових дослідів і вивчення попередньої історії людства встановлено, що єдиною рослиною, якою можна те гасле прикрасити є *червоний перець.*

Перець (Piper t.), по справці з енциклопедії, є давно відома рослина з родини перчаних, охоплює трави, кущі й дерева, що часто лазять (sic). Є біля 600 видів перця. З усіх їх найкращим є перець *червоний*, або стрючковатий, що є ріжний: придатний до їжи вареним і сирим, як поживний харч, і пекучий, що бадьорить, запалює, розбуркує, надає рухливости, при вжиткові ж на поверхні тіла—червонить його.

Зростає переважно на півдні—в Індії, на Цейлоні та Зондських островах. Але на родючому вкраїнському грунті, де навіть такі гемонські зілля, як Петлюра та Махно зросли, надається до культування як найкраще. Перець рослина невибаглива. Куди не кинь—скрізь зростає, за винятком, хіба, того мало дослідженого району, про який склалося прислів'я: „пішов туди, де й перець не росте".

Вже ця коротка авторитетна наукова справка доводить всім своєчасність піднесеного нами гасла „Червоний Перець—наш рятівник"! Історичні досліди показують нам, що Червоний Перець відомий давно. Інстинкт самоохорони буржуазного суспільства примусив останнє скласти про перець спеціяльне прислів'я: „не пепши вепша пепшем, бо пшепепшиш пепшем вепша", що в перекладі на нашу мову означає: „не перчи свині перцем, бо приперчений свині буде зле".

Друге прислів'я, теж давно відоме—просто таки передбачає ролю Червоного Перця в добу НЕПО: „НЕПОперчиш—НЕПОїси"...

Червоний перець надається до широкого вжитку. Його культура повинна оживити промисловість і торг не тільки радянських республік, але й инших держав, з якими доводиться говорити в Генуї. Тут можуть здатися не тільки плоди, але й стовбури дерев, і гнучке, хльостке гілля кущів деяких пород перцю (див. справку з енциклопедії).

Мажучи його пекучим стрюччям побілілі, пожовклі, посинілі, почорнілі, омертвілі і взагалі ушкоджені якоюсь хворобою органи суспільного організму (напр., губи: окремі опродкомгуби за невиконаний продподаток і цілі губсоюзи за успішні операції, то-що)—примусимо їх оживати, палахкотіти веселим червоним кольором. Як приправа Червоний Перець дасть змогу громадянству перетравлювати без шкоди для шлунку всякий несвіжий харч, залежалий, по старих крамницях, по ярах, церковних і сінагогальних коморах, то-що.

Культура Червоного Перцю повинна зробити суспільство дужчим, активнішим, рухливішим, життєздатнішим. В цьому його історичне призначення. І з повним розумінням важливости задачи беремося ми до організації „партії—Червоного Перця“, закликаючи під її прапор все живе, здорове й активне, здатне до роботи й творення життя.

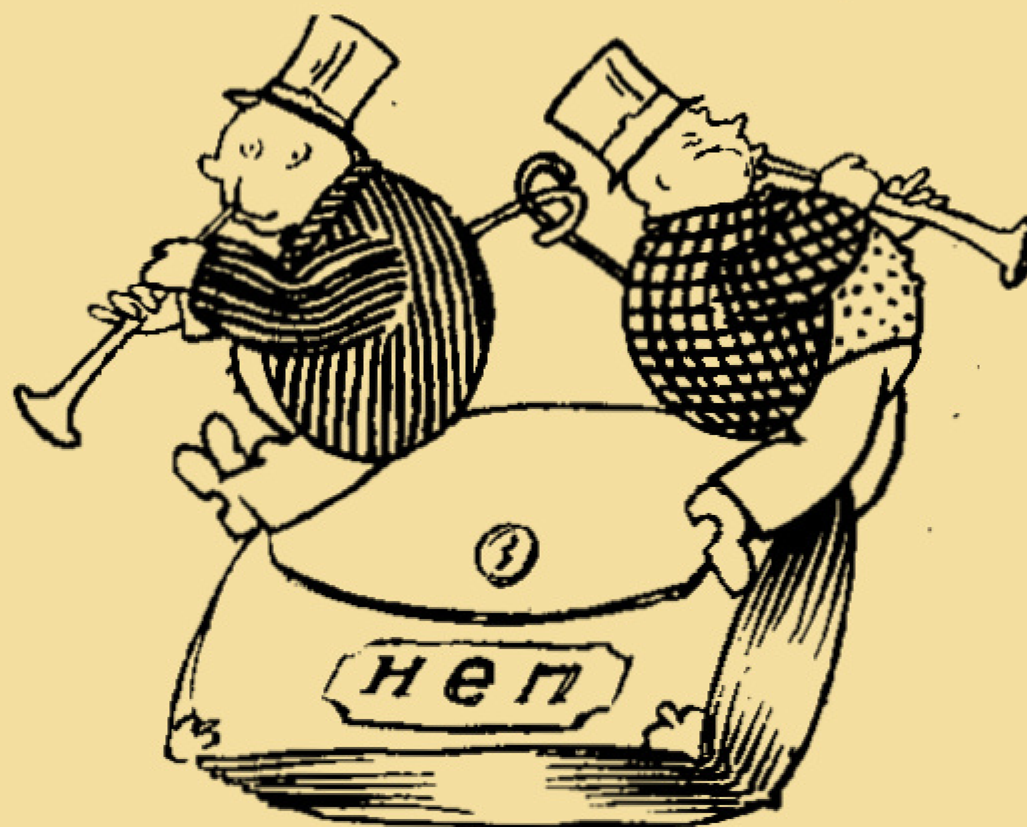
Хай живе „Червоний Перець“!

Організаційний Комітет П. Ч. П.

Від РЕДАКЦІІ.

В основу програму журналу редакція кладе думки вміщенні тут декляраціі П. Ч. П. Оголошується конкурсова діскусія на розробку тактики по всіх питаннях. Умова діскусії: щоб не ставали від неі потяги та не швидко посувався курс карбованця. Навпаки—можно.

ШЕФСТВО „ЧЕРВОНОГО ПЕРЦЯ“.

(Останнє радіо).

Редакція „Ч. П. згодилася взяти на себе обов'язки шефа всіх загонів НЕПО.

(Черпертау).

Петлюра. Дядечку, пустіть і мене до Генуі.
Пуанкаре. Погуляйся, хлопчику, ще трохи в лісі. Подивимося: можна буде—я тебе покличу.

Павло з Грунь.

Генуя й я.

„Ну тебе в Геную!"
(Нова лайка).

Розгорніть першу ліпшу газету.

— „Генуя й Радянські республіки".

— „Генуя й Франція".

— „Генуя й Пуанкаре".

— „Відрочили Геную".

— „Генуя" буде".

— „А „Генуї" не буде".

— „Генуя й ми".

— „Генуя й ви".

— „Генуя й вони".

— „Генуя й Лойд-Джордж".

— „Генуя й Лойд-Джоржова тітка".

— „На передодні Генуї".

— „Навколо Генуї".

— „Навколо й напередодні Генуї".

— „Генуя . . . . . etc. etc. etc.

Так нате ж Вам:

— „Генуя й я!

— До Генуї я, мабуть, не поіду, бо навряд чи дістану квитка. Скарбника в мене на залізничому двірці знайомого нема, а стояти в черзі не варт, бо залишилося мало часу: не встигну. Та й квиток мабуть дорогий: не поіду!..

Я свої вимоги й поради краще оце напишу. А там уже хай яка комісся розгляне...

Боятися конференціі нема чого.

Хочь би, приміром, я туди й поіхав, так я отої Генуйськоі конференціі не боюсь.

Ну—Пуанкере... Ну, так що з того? Не такий Пуанкаре страшний, як його малюють. У мене є свій власний „Пуанкаре". Півень. Купив я його нещодавно. Здоровий такий когутяга, важний, породистий. Ходить так, ніби якийсь великий сановник.

Подививсь я на його:

— Як Пуанкаре,—думаю собі.

Ото він з того часу так і зветься. І що ж би ви думали?

Випустив я його на подвір'я. А в дворі є звичайнісінький собі—наський—„Петька". Як уздрів він мого „Пуанкаре", як налетить, як бацне по „циліндру", так той млинком... Він удруге... „Пуанкаре" ходу. Та встромив голову під ганок, та й не дише. Так „Петька" в нього ввесь „фрак" повисмикував. Насилу я врятував. Думаю, чи не буде того самого з справжнім Пуанкаре. Тільки куди він голову встромить? Та то вже лика його година бери. Тілько не прогавить, а бить. Звичайно, по голові краще, але як і по „фраку" добре вхлудить, то болить.

Матеріяли для конференціі.

Конференція, сказать би, всесвітня. Матеріялів, одже, треба силу. Що треба? Про це писалося вже багато. Ціла комісся є, що готує отi матеріяли. Я ще де про що нагадаю, щоб не забули.

Перше. Штук 15 фраків треба. Без фрака там не перебутися. В косоворотці—моветон. Штук 15 циліндрів треба. Боятися нема чого. Можна буде іх і не одягати, а в руках тримати, бо тоді вже буде тепло. В Генуі тим паче. Треба простежити, щоб Ілліч коли поіде, нові штани надів, а то й досі ходить у тих, що приіхав. Зовнішторг може видати по собівартости.

„Селянська Правда" вже місяць агітує. *„Щоб з панами розмовляти, треба кія в руці мати"*. Не забути одже треба кія. Не пошкодить, мабуть, коли кожний делегат візьме по доброму кійку. Як спитають, що то таке, можна сказать, що то зразки сировини з Головлісу.

Представникам кожноі окремоі республіки не завадило б узяти щось таке, що доводило б про його представництво іменно від тоі республіки. Раковский щоб не забув макітру галушок і четвертину „малоросійського сала". Мдіовані хай візьме порцію шашлику й пляшку кахетинського, Нариманів—пляшечку нафти и півхунта рахат-лукуму і т. д... А то Петлюра, Жорданія й инші—мабуть із цілими крамницями припруться.

Взяти треба портрет Буденного.

Ріжних отам статистичних відомостів про те, скілько в нас ріжного добра є й зверху й у нетрах, брати не треба. Вони самі про це краще знають. Боюсь, що наші статистики помиляться—скандал буде.

З відшкодувань не забути нагадати, що в моеі матері денікінці дві спідниці для кавалеріі забрали, а на сестрі роздерли сорочку: хай повернуть.

Як іхати.

Найголовніша тут справа квитки дістати. Може в Москві це й легше, а в Харкові дуже тяжко. Доведеться переплатити, бо й скарбникові й носієві дати треба, і то чимало, бо инакше чорта з два виідеш. Але на це вже вважати не доводиться: дати—то й дати. Потім у рахунок там на конференціі можна приписати, в „ріжні видатки". Та коли й офіціяльно справу поставити, то можна просто написати: „за руіну транспорту, мовляв, платіть, буржуазні ви сини, громодянською війною виклихану"...

Виіздити в ночи, а то Чичерин залишиться, а без його не зручно.

Молебня правити не треба—зайві витрати. Все одно попадете по всіх церквах у розділ „про плавающих і путешествующих".

Голові делегаціі слід подбати, щоб до другого дзвінка всі вже були на двірці.

„Ратау" не треба брати. Телеграфуватиме все одно по чом апельсини, та ще цитрини з „лімонами" переплутає, а про справу забуде...

Як повертатися з Генуі.

От ціі справи ще, здається, ніхто не обговорював, а справа дуже важлива, бо й прислів'я каже: „не хвались, ідучи на рать, а хвались, мовляв, зовсім навпаки". Тим більше, що поки мої поради світ побачать, мабуть наші в Генуі будуть *).

А от цю справу продебатувати обов'язково треба...

Сам одне тілько можу порадити:

— Держись, хлопці, купи! Не вибігай з гурту!

— Це головне.

Не забудьте написати:

1) по чом там макарони?

2) Чи є ще бійка биків там. Бо в мого дядька є бузівок підходящий. Годувати нема чим, а дуже бичок баский. Поклопочіть, може дорожче дадуть.

*) Так воно й сталося! *Редакція.*

Мобілізація в Царгороді.

Врангель. Вони справді таки рвуться. Тільки не до бою з большевиками...

Жінка і павук.

(Байка).

У жінки в хаті мухи завелись,
Нема від мух покою:
Все лізуть в очі, рот і ніс,
Гудуть
І спати не дають.
Ну, що робить з такою
Нахабною юрбою?
Благає жінка павука:
— „Павуче, любий брате!
У тебе вдача вояка —
Повичисть мені хату!“
— „Гаразд!“ сказав павук
І вмить
Ловить
В мережку-павутину
Почав всіх мух.
У жинчиній хатині
Невдовзі й дух
Навратливої зграї зник
Повік.
Тоді ганчіркою з кутка
Почала жінка вимітать
Гладкого павука.
— „За що? Стривай...“
— „Ти, кате!
Мовчи, павуче, та тікай
І не погань вже хати!“

* * *

Концесії, мій друже,
На це подібні дуже.
Хто-ж буде жінка й мухи—
Пізнаєш без роспуки.

Сергій Сліпий.

Колючки під копита.

Кооперативні розмови.

— Так кажете—не вносять паїв. Ну, а ось ви, члени правління, вже внесли?

— Ні, ми ж тут на місці. Коли треба буде—одразу внесемо...

———

— Ну що—апарат ваш хороший?

— Апарат—хороший... Ото тільки розподільники без діла стоять...

Периферійне постачання.

Після докладу про периферийне постачання селянин забрав слово:

„Леніну дамо, Троцькому дамо, Раковському дамо... А сьому Порхвиряю--бодай би він сказився,—не будемо постачати! Що він таке зробив, коли його досі й не чути було? Хліба й так тонко, а тут іще й Порхвир"!..

Старе вино в нових міхах.

— Ти куди?

— В земство.

— Як? Хіба таке є?

— Ну-да. Наркомземство.

Радянська прискавка.

— Мені ці червоноармійські шапки нагадують якісь прискавки...

— Мені теж. — Але мені не по собі, коли я подумаю, що на неі можна наштикнутися...

Матвій Матриця.

Чула людина.

Того вечору, в льоху на „Катеринці" було особливо бучно. Льох був повний публікою, не менш як і спиртовим духом і не дарма хазяін, стоючи за прилавком, весело подсмикував кавказькі вуса: почувалося, що публіка була добірна. Чулись вигуки:

— Лойд-Джордж... А що таке той Лойд-Джордж?! Плювать!

— Ні, що, брат, не кажи, а Ленин свята людина, свята....—заливалася п'яна фістула.

— Ні, люб—и—и—и—й... і не кажи! Колись?! Колись півкварти за коповика, а тепер... Скілько з нас Алазін той здер? Га?

— Е—е—ех... голод... голод...—вилетіло з кабінету „номер перший". Там за столом з пляшками сиділо двоє, і, вирачивши п'яні баньки, вело бесіду.

Один був молодий хлопець—„козир", на пів радянський, на пів благбазівський, а другий...

Другий був людина поважна: обличча вилускувало маслом, а з бороди одгонило чимось таким спокійним.

— Ми п'ємо, Ванько!—скрикнув поважний, вдаривши по столу.—П'ємо, га?

І вирячив свої баньки на стелю, поклипав ними й сів...

— П'ємо... А там голод...—почав він знову...—Голод, Ванько! А я чулий... Заіла мене ота чулість, зарізала!..

— А ти не росчулюйся—порадив Ванька.

— Не можу, ні... Як це я можу так? Усе чую, все почуваю... Оце якось сала двадцять пудів... та борошна... сто... купив я... Так то, брат... Купив та й повіз голодним.

— Голодним?! По чім продав?

— Дрібниці! Дрібниці сущі—всього яких-небудь п'ятьсот „лимонів"... Так! І от... поіхав... Ех, Ванько, Ванько, братику ти мій!! Чула, братику, я людина—от де горе моє... Дивлюся я, братику, а там люде ходять.. як тіни... Очі горять... Боже-ж мій! Звірі, а не люде! Дивляться на тебе... ніби душу твою поглядом пронизують... чи нема в тебе хлібця? Т—а—ак! Дітвора... малеча... пищить... З голоду пищать, нещасні. А на двірці... Ех, Ванько, любий! На двірці у вагонах... лежить мертвих діточек купка... Ангеляточок манісіньких... Бідолашненькі,—думаю—бідолашненькі... Сльози з очей покотилися... Серце ось-ось перерветься... Чула бо людина дуже я...

— Так... Так...—прорік Ванько зітхнувши...—Сум, брате! Ну, й що ж ти...

— Я? Ех! Я мерщій... Звідти... не бачить щоб, не чути... А тепер, бачиш... Тиждень, братику, п'ю... п'ю, бо заспокоітися хочу... Забути хочу... Убий мене—не можу... Людяна я чула!.. Ось що!

„Чула" людина одкинулася на кріслі. По ситій його щоці покотилася сльозинка.

— Не можу, Ванько! Гони ще пляшку, не можу!"

Допомога голодним.

Пуанкаре:—„Дивна річ. Шлемо—шлемо, гатимо—гатимо—а вони все репетують про допомогу. Очевидно ці радянські дикуни не здібні до цівілізації!

Джон-Буль:—А може б уже спробувати другої конструкції?..

НЕПОрозуміння.

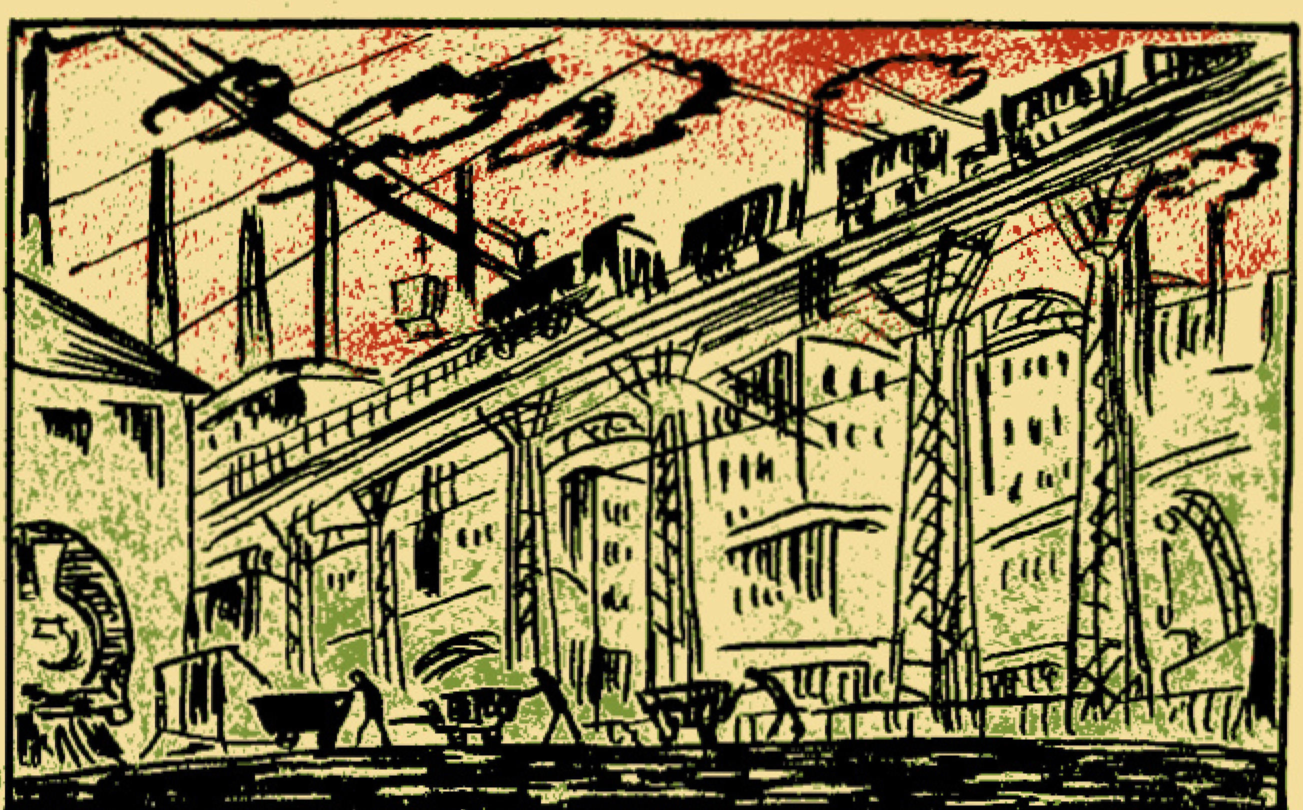
„НЕПОмажеш,

НЕПОідеш"—сказав комуніст, помазав—і поіхав.

„НЕПОсієш—НЕПОжнеш"—говорив він далі, упевнено сіяв

і має пожати Комунізм.

„Не помажеш—не поідеш"—повторив за ним непмен

—і... поіхав;

„Не посієш—не пожнеш"—сказав і собі непмен.
Ретельно сіяв і...

дочекався жнив.

Перед „Страшним Судом“.

— А що там таке? Чи не показилися?!

— Ти ще живий?—Скоріше злазь—треба страшний суд робити, бо вже нам ніхто не вірить, а більшовики скарби на голодних одбирають!..

Діли небесні.

І прилетів архангел Михаіл на небо

І постукав архангел Михаіл до бога.

— Хто?

— Михаіл.

— Заходь.

. . . .

— Ну, росказуй, Михасю, як там, що там? Що чував? Що бачив? Де бував? Миропомазав?

— Єх, боженьку, бодай мені не казати, а вам, боже, не чувати.

— А що таке?

— Полетів ото, як ви були наказали, до Москви... Нову владу на царство миропомазати... Благодати на неі напустить... Зайшов до Кремля... Чи не можна,—питаю,—побачити, хто тут у вас є найстарший?

— А тобі в якій,—питають,—справі?

— Од бога я. З неба... Миропомазать-би... Скрізь так заведено... Верховну завжди мазали... благодати напускали... І тепер от в Англіі, Бельгіі, Італіі, Японіі, та й по инших краінах ще мажемо... Треба б і у вас... І так спізнилися—думали не втримаєтесь.

— Літай,—кажуть,—далі. Ніколи саме. У нас тепер з'ізди, наради... не до тебе... Киш... Потім прилетиш... Наказано нікого не пускати, крім делегатів...

— А ти ж що?

Та що ж мав робити... Пішов до Тихона...

— Ну, як святитель?

— Поросят святитель годують... Бідують сердешні... Достатки не великі... Сергія Радонізького міль іззіла...

— То ж то останній час од його молитов не чуть...

— Сумний владика... Ото тілько й слави, що білий клобук... Без штанів сидять: на борошно попроміновали... Бевкну,—кажуть,—в дзвона, тай дивлюся, чи правити, чи ні... Так иноді стара бабуся пришкутильгає. А всі пасомі на засіданнях... Сумно...

— А взагалі, що владика пороблює?

— Б'ються владика. З владою б'ються. Влада скарби церковні для голодних одбірає, а владика не дають. „Не самим хлібом; кажуть, жива буде людина, а словом, що з божих уст виходить“... Дужі в текстах владика. Влада до їх і так і сяк:

— Голодні мруть. Матері дітей їдять. Владико, молять, зглянатесь!

А владика їм (ох і непохитні ж у вірі христовій):

— У вас голодні хліба просять, а ви їм камінь, та ще й не малий: каратів у 30—40.

Одне слово, євангелією їх, євангелією...

Там таке знялося, таке знялося...

— Росказав я їм, з якою я справою.

Є, —кажуть,—зараз і не совайся... Та й узагалі не раю... А там як знаєш. Полети ще на Вкраїну... Там так саме верховна є... Може там пощастить...

Та й полетів я ото на Вкраїну... Прийшов до влади... Назва якась чудна: ВУЦВК—зветься. І не благочестивійший і не самодержавнійший,—а тільки всього ВУЦВК...

Питаю найстаршого... Пустили... Нічого собі чоловічина... Тихий такий, чорнявий і в окулярах. Літній уже. Вклонився я йому й кажу:

— Я від бога до вас... Нащот миропомазанія та благодати, потому як ви будете верховні...

— А ви,—питає,—хто? Робітник?

— Ангел, я...

— Кваліфікований? Якого цеху?

— Я не цеху... Лікі ми ангельстії...

— Лико дерете? Ага? А в професійній спілці працюєте? На голодних відчисляєте?..

— Ні,—кажу,—я миропомазати... З миром я...

— А я,—каже,—хіба з боєм?.. І я з миром. Чого хочете? Кажіть коротенько...

Я ж і кажу: миропомазати вас хочу, благодати бог посилає через мене... Я оце й хочу...

— Ага... он що... Сам не можу вирішити... Оставте заяву... Треба проголосувати... Як президія... Ага!.. Ось і президія... От добре... Зачекайте.

— Товариші, тут ось ангел од бога, хоче миропомазати... Як бути?.. На мою думку треба скласти комісію з представників Наркомінспекції, Наркомпроду й Женвідділу...

— Таке? Навіщо комісію?.. (це секретар так)... До Танцева його, той його миропомаже...

— Ставлю на голосовання. Хто за те, щоб до Танцева? Всі... Гаразд?.. Товаришу, зверніться на Чернишевську 15, до т. Танцева в цій справі... Він вам з'ясує...

— Так дозвольте, кажу, хочь благодати пустить...

А секретар:

— На вулиці пустиш. Тут і так душно.

Пішов я на Чернишевську... Зустрічаю батюшку. Іде „з вещами“, та все хреститься... Думаю: наш. До його.

Отче,—кажу,—як тут до т. Танцева?

— А вам, питає, чого?

— Так і так, кажу. Миропомазати, благодать...

Озирнувся він на всі боки та до мене:

— Лети, голубе. Лети краще й не озирайся. Тут, брат,—каже,—чорта вкрутили, а не тебе світозарного. Боже тебе сохрани й помилуй... Тікай, поки не пізно, а то тут тебе миропомажуть...

— Я—ходу!.. Полетів над Україною. Побував у Київі. Зайшов до св. Софії, та такого надивився, такого начувся... Церква не церква... Театр, не театр... Єпископ молодий, на голові англійській проділь. Стоїть та молодицям підморгує. Служба, мов „Вечорниці“ Ніщинського... нічого я не зрозумів...

— Ну, а народ молиться? Не замічав?

— Ні, чув на базарі... Моляться... Тільки молитви якісь нові... Все в тих молитвах попереплуталося. Якась та молитва і в бога, і в Христа і „в печонки, селезьонки“... А найчастіше в „мать“... Сумно боже... Роспаскудився народ... Не слухає вас...

— Кого не слухає?... М-е-н-е? Та я його!.. Гукни Ілька! Хай грім робить!.. Світи блискавку. Я їм покажу...

— Гукни Ілька?.. Світи блискавку?.. В Ільковій, Боже, колісниці ося вломилася... Сірників нема... Чим засвітиш?.. Гаврило до „Серпа й Молота“ пішов... Може дадуть коробку в борг...

— Ну, йди. Поклич Ісуса...

— Ісус прохав не турбувати. Євангелію переробляє... У тім місці, де ото: „Аще тебе хто вдарить по правій, підстав йому й ліву“, переробив: „Аще тебе хто вдарить по правій щоці, вхопи мерщій ломаку й побий її на йому, сукиному синові, до цурки“...

— Ну, йди. Покличу, як треба буде...

— А що з миром робити? Може продати? Багацько вже. Бочка вщерть повна. Через вінця ллється.

— Маж в Англії, в Бельгії, в Японії маж...

— Не хотять уже... Кажуть, що всі мантії в плямах і з лисини капле... Придумайте що небудь. А то молодь учора на мирі яєчню смажила. А Ілько якось колісницю підмазав... Павло чоботи мастить... Гріх самий. . . . .

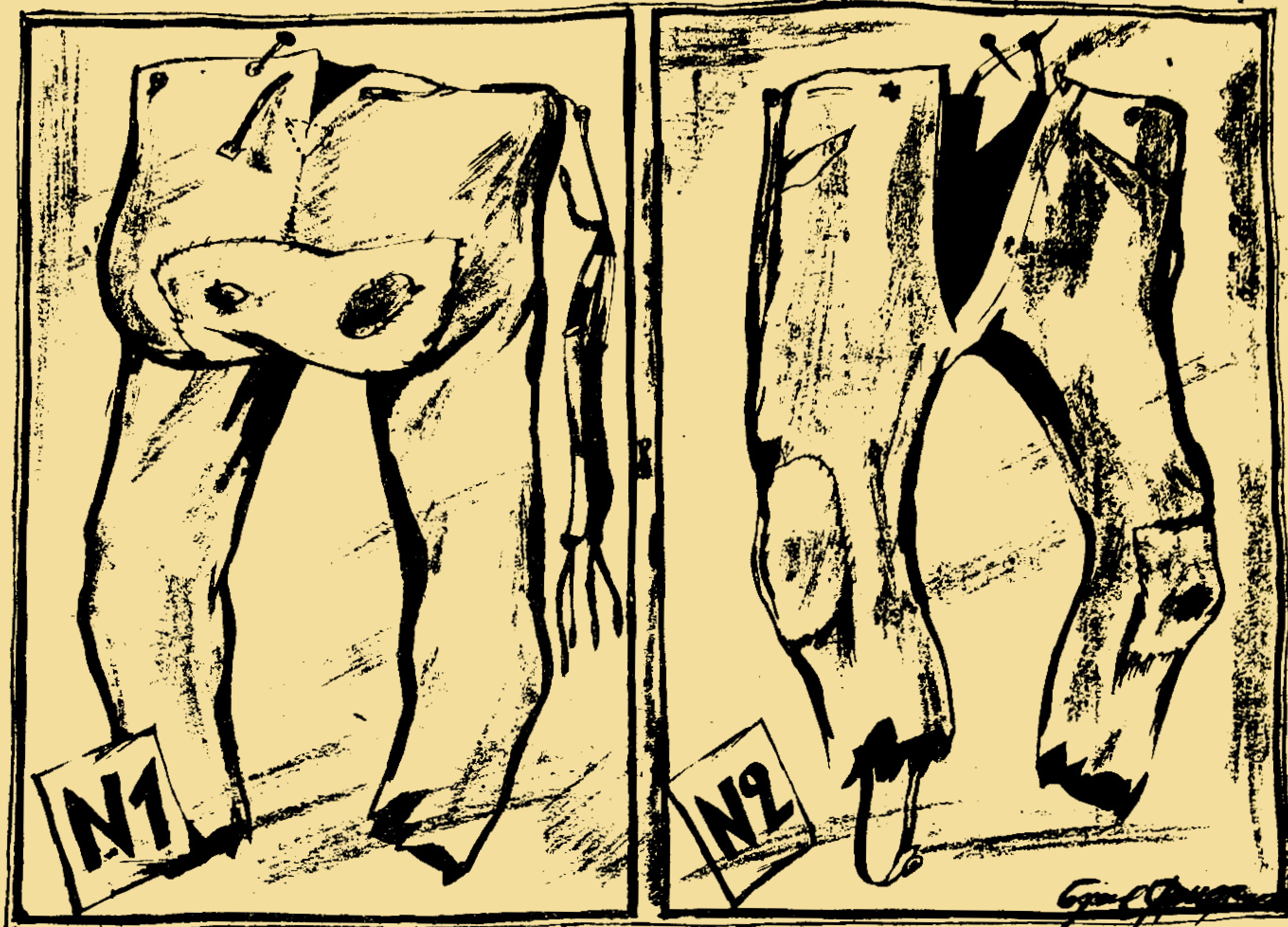
Великодня гра.

Червоно—синьо-білий піп товче жовтоблакить
Автокефаль трьохколірового лупцонить...
— А ну, як юшка побіжить,
То колір буде скрізь червоний.

Стрючок.

З Музею Великої Революції.

№ 1. Частина одягу відповідального радянського робітника доби Великих Шукань, ношена 2 місяці (1.270 засідань).

№ 2. Частина одягу б. білого емігранта, ношена 2 місяці (17 евакуацій, 12 мобілізацій, 72 авдієнції у високопоставлених осіб).

Агроном.

Сільське господарство.

Від Редакції. Редакція „Червоного Перцю", маючи на увазі надзвичайну вагу сільського господарства для нашої хліборобської країни, одводить спеціяльне місце для популярних порад з сільського господарства. Редакція має намір освітлювати цю справу широко і не зупинилася перед величезними видатками, запросивши для того мабуть чи не найдосвідченіших та найученіших фахівців.

Поширення кози серед населення

Стаття дискусійна. На думку редакції, стаття трохи шкутильгає з боку мови. Але беручи під увагу цінність самої статті, редакція мусіла поступитися перед вимогою автора нічого не зміняти, бо стаття дуже фахова. Ред.

Населення України, як усім відомо, є молокоспитаючий сисун. Звідси випливає: молоко, молоко й молоко. Усім відомо, що коли не дати дитині молока, то вона починає тоді їсти картоплю та солоні огірки. А коли не дати дитині ні картоплі і нічого иншого, то дитина гине. А це їй, як відомо, шкодить...

Молоко здобувається від корови. Але тепер, коли посуха знищила наші врожаї, населення знищило корови. А із знищеної корови молока, як відомо, не видоїш. Звідси випливає: коза.

Чим корисна коза.

Коза менша від корови втричі. Їсть вона менше за корову вшестеро. А молока дає однаково, як і корова, бо козиняче молоко у восмеро ситніше, як коров'яче. Одже, коли хто не звик до козинячого молока, робіть так, як це роблять хазяйновиті міські перекупки: до шклянки козинячого молока додається сім шклянок води: маєте справжнє коров'яче молоко.

Крім молока коза ще дає вовну. З одної кози за рік здобувається біля фунта вовни. Одже за сто років з одної кози матимете біля $2^1/_2$ пудів вовни, з двух коз 5 пудів і т. д. А це вже капітал. Вовну за високу ціну скуповує Зовнішторг для обміну за кордоном на гребінці, папірові гаманці, мазь для черевиків та на инші сільсько-господарські машини.

Як доїти козу.

Доїти козу взімку, на весні і в-осени особливих трудноців не уявляє. Козу прив'язують, хазяйка сідає й методично тягне за ті органи, що звуться дійками. Розповсюджені ті дійки, головою вниз, в просторіні між задніми ногами, на широкій підставі, що зветься вим'ям.

Валер Проноза.

Туга за рідним краєм.

(На старий мотів).

В таборі вигнанці—бандити
Потиху розмову ведуть.—
Їх рученьки кров'ю омиті
Їх ніженьки стогнуть-гудуть...
І перший промовив:—„братухо,
Що будем робити тепер?
Залізли в біду ми по вуха
Бороначи ту УНР.
Погані лишились здобутки
— Не пустять нас в рідне село,
А тут не годують вже... Крутки
Такої ще нам не було"...
— Тут другий відмовив:—„Ми здуру
Пішли навмання без путя
— Давай запитаєм Петлюру,
Чи буде колись вороття".—
— „Петлюра тепер—адвокатом
І марки за раду візьме,
У нас же тих марок—бігме"...
— „А може знестись з гетьманатом—
Спитатися ясного пана"...
— „І тут не шукай ты порад—
Бо ясного пана селяне
Не пустять ніколи назад"!
— „А де подівавсь Винниченко,
Грушевський і бард Вороний"?
— „Той ближче, а той далеченько:
Седять за писанням вони".
— „Куди нам удатися, друже,
Не гинути ж на чужині?
Болить моє серце недуже"...
— „Ох, серденько рветься й мені"...
Замовкли. Заснули з одчаю.
І бачать і чують в-ві сні
—В далекому рідному краю:

Життя, боротьба—і пісні...
Розливно із грудей народніх
Луна переможний мотів:
„Повстаньте гнані і голодні
Робітники усіх краів"!..

Дійок у кози дві. Коли, сівши доіти, ви помітите на череві ще кілька дійок, що йдуть в напрямку наперед, то, значить, ви доіте свиню. Вставайте й крикніть „чу-чу". Свиня одійде, а ви найдіть тоді козу, прив'яжить і доіть, доки видоіте до кінця.

Трохи складніше доіти козу влітку. Анатомія нам дає вказівки, що коза має дуже короткий орган для обганяння мух, а саме: хвіст. Одже літом, щоб коза, як її доять, смирно стояла, треба щоб хто з родини (а коли родина мала, можна найняти спеціяльну людину) обганяв лопухом мухи. Коза тоді стоїть спокійно і молоко тонким струмочком бризкає в заздалегідь підставлений посуд.

Як вибрати молошливу козу.

Вібіраючи козу, уважно приглядайтеся, щоб не купити цапа. Цапи не дояться. За останні п'ять років на Прикутинській досвідній станції три цапи пересічно за рік не дали жодної краплі молока.

* *
*

Хлібороби! Поширюйте в себя кози. Пам'ятайте, що ще діди й пращури цікавилися цим видом надвірньої худоби і пісню про його склали:

„ Антон козу веде,
„ Антонова коза не йде.

Держав. П. Уп. і пуп.

„Професор магії":—Для того, щоби вдосконалитися і дійти до стану прозорого кубу сядьте в затишному окремому помешканні і пильно вдивляйтеся в *Пуп*. І зійде неземна тиша, і побачите ви простори Нірванни...

Аспірант:—Ну, ні, дякую красно. Я і на Чека надивився—ледві вирвався!..

Валєр Проноза.

Великодні передзвони.

Великдень, день, день...
... Весна, любов—бов—бов...
Але мов тінь, тінь, тінь...
В стінах церков—овв—овв...
Метушиться братія:
— В ці дні колись гребла...
— Тепер же—скрізь „із'ятія"
І золота й срібла...
Лютують дзвони: бам... бам... бам!
Прийшли голодні дні—дні—дні!..
Ігумен: „ні, не дам—не дам...
Мені ж... мені, мені, ні... ні... ні...

Стрюччя.

До найсвятішого патріярха Тихона та привели аж сотню дітей. Привели й сказали: отче святий, се ваші діти. Вони хворі і ненагодовані, а у вас аж 13 княжих покоїв і ви служитель бога і Христа: візміть дітей до себе і нагодуйте їх та розважте їх. І сказав святий владика, сміючися, рекуще сіце: знати я ніяких дітей не знаю і відать не відаю, бо з мене чернець є і дітей нема й заводу, годувати чужу ораву нема дурних (крім радянської влади). Вони з голодного краю і їстимуть як та сарана. У мене тільки чортова дюжина покоїв з кубатурою на 1.000 квадр. аршин, чи як там, бо я людина не сього світу, тільки знаю, що голодні люди псують повітря, і йдіть ви од мене і не спокушайте мене і старих гріхів не нагадуйте. І пішли діти од владики святого і сказав він їм на прощання: „Христос із вами".

— У Херсоні виселено черниць з Благовіщенського манастиря. З огляду на те, що на Вкраїні шириться єресь автокефальна, черниці—як нам переказують з певних джерел, вирішили вдатися до святішого патріярха Тихона, аби він прийняв їх у свої порожні 13 кімнат. Сподіваються згоди.

— У Москві з наказу Раднаркомової голови втворено комісію для ліквідації комісій. Комісій справді расплодилося багатенько, особливо міжвідомчих. Комліком ухвалив скасувати в першу чергу:

комісію під назвою Вищий економичний комітет при Р. Н. К.
комісію бюджетову при В. Ц. В. К.
комісію т. Ларіна по скороченню установ,
комісію по поліпшенню побуту робітництва,
комісію кошторісну Малого Раднаркому,
комісію центральну курортну,
комісію концесійну при Н. К. Ш.
комісію надзвичайну В. Ц. С. П. С. по скороченню штатів на транспорті.
комісію по перевірці ваги й міри.

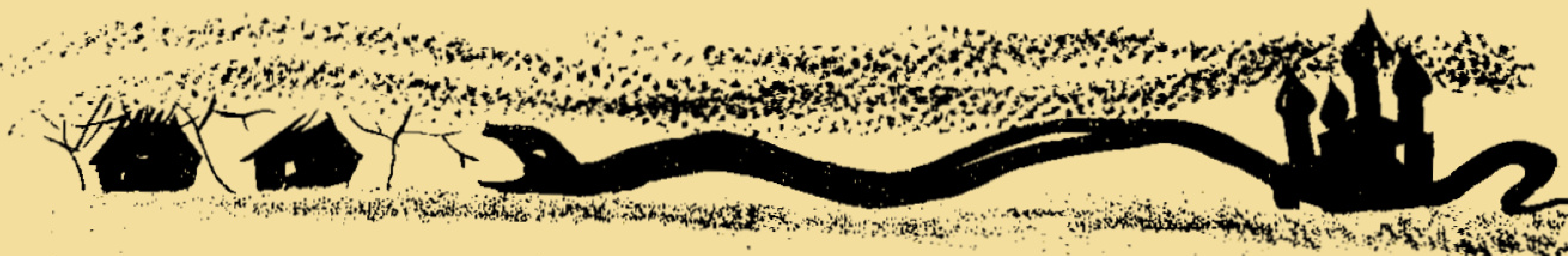
Дальший спис комісій зліквідованих і готових до ліквідації редакція Ч. П. міститиме у постійному відділі в кожнім числі з огляду на те, що комліком забезпечив постачання нашого органу хронічно. Він виробив порядок утворення нових комісій, а саме: переводяться через Раднарком постанова про те, що міжвідомчі комісії надалі організуються через Раднарком Великий, а короткосрочні через Малий і вже потім ліквідаційною комісією ліквідуються. Отже хронічна наша замітка забезпечена.

(Справка: „Коммунист" № 78 (670) від 4 квітня).

— Відомий український археолог проф. Стелецький зробив знахід подібний до відкриття славнозвісного Шлімана: одкопав руїни Трої на Україні. Як Шліман ще з дитинства зачитувався Гомеря, то так наш український вчений вивчив на память Батька Тараса та Батька Котляревського. По вказівках Кобзаря знайдено останки спаленого ляхами Богдана, підземну книгозбірню Ярослава Мудрого, яка наочно доводить, що Київська Русь уживала з покон віку фонетичного кулішівського правопису, а за вказівками Котляревського, „Енеїди" знайдено на Полтавщині нові руїни Трої і будинок Енея. Знайдено кістяка самого Енея, який достоменно доводить правдивість Котляревського, що Еней був парубок моторний.

— Проф. Сумцев написав географію України, де запевняє, що слово жид зовсім не образливе, а навпаки.

Зібрав Мокре Рядно.

РІЖНІ.

Новий спосіб від небезпечних абортів

вигадали люде багато тисяч років тому і без ніякого клопоту родили здорових дітей. *Тов.* Колонтай рекомендує для побільшення числа комуненят.

Інтдама хоче в Крим. Минулого не має. Родом з Петрограду, тепер у Царгороді. Хай живе зміна віх.

ЗА ВСЕ наймаюсь, аби до-дому пустили. Так само жінка й діти. Трясигузенко. Єгипет. (Чого я туди попав?).

БОРОШНО БІЛЕ

не продам, бо воно не борошно, а пісок з Білгороду. В червні дорожче буде. Почекайте.

Загублена пайкова картка на ім'я Хапуна Опродкомгубова. Не турбуйтесь: ще десять є та в садкомки п'ять. 1—1—15.

Загублена приналежність до будь-якої партії. Сповістіть на адресу: Villa Vinnitheukova. 1—2—1.

Загублена дорога до Надка. Спитать у залізничих агентів, або зовніщторзі. Ідним шляхом іздять. 1—3—124.

Загублено конче розуміння світових подій. Лічити недійсним. Ц. К. Р. С. Д. Р. П. (м.). 1—4—1.

Загублено адресу ВУЦВК'а. Не дивуйте, і так буває. Ратау Сьогодня. 1—5—7.

Загублені на цвинтарі штані, ліве око і два зуби. Хто знайде, передайте в автокефальну раду. Більше губить нічого. 1—5—7.

Загублено розрахунок вартости ідного сірника. Дід каже, що за нього Біловіжську пущу купив-би. Не вірте. 1—7—400.

Загублено особистого секретаря. Більше бльондинок не прийматиму. Завзамзавзам. 1—11—15.

Загублено шлях на Вкраїну. Сповістіть всіх родичів. Тю-тю. 1—12—1½.

Загублена почвірна угода. Винні Америка, Франція, Англія і Італія. Суд відбудеться в Німеччині. Викликають свідків. 1—13—4.

Загублено тифозну вошу. Що скаже Пуанкаре? Цекапомгол. 1—12—0.

Загублені всі надії. Не втішайте, все ідно не приїду. Нотар Рипд свик. Warschau. 1—14—1922.

Івам господу помолимся!

НОТОПЕЧАТНЯ НКЗС.

приймає закази на ноти мотивовані і немотивовані.

Швидко! Довго! Дешево!

АРАНЖОВКА НА ВСЯКИЙ СМАК.

БІЛЕТИ ДО ГЕНУЇ

Нікому не продаються. Наші поїхали.

НОВІ КНИГИ ДЕРЖВИДАВУ У Н Р.

1. **Симваспетля.** Сон рябої кобили. Драма с епілогом. Ціна грош.
2. **Орій Професоренко.** Івам господу помолимся. Кант на глас дурний. Без ціни для аматорів держкапели.
3. **Климіщук.** Легенди на тім світі. Поезії. Книга остання. 1½ шеляги.
4. **Чопещенко.** Природні багацтва концтаборів. Рекомендується УЕР.
5. **Якішнір.** Стабілізація поширування. Фінансовий огляд з власної практики. Ціна на марки.

ВСЕУКРБАЗСПЕКТОРГТРЕСТ

Основкап ІХХ (стонадцять) раддепільонів. Резервнема. Тріщить, як всінші. Колилус-справкна кожнукрбазі.

КУПАКЦІЇ!

Дивідезнаках 1921 р., якхочівраніших.

ОПОВІСТКИ

(Гумористика, за яку редакція не відповідає).

ВНОВЬ ОТКРЫТА КАФЕ-СТОЛОВАЯ

в помещении б. Астраханск. гостин., на Николаевской площ. Ежедневно отпускаются всем гражданам завтраки, обеды и ужины по доступным ценам. При столовой имеется буфет со всевозможными холодными закусками, кондитерскими изделиями и винами высших марок. Изысканная кухня под наблюдением лучших поваров б. Астраханск. гост. и первоклассных Ресторанов г. Риги. Особое внимание обращено на качество продуктов. Правление Военного Кооператива ВСУ и Крыма.

Тимчасова Рада і Тимчасове Правління ВСЕУКРАЇНСЬКОГО АКЦІЙНОГО ТОВАРИСТВА ПО РОСПОВСЮДЖЕН. ЛІТЕРАТУРИ НА ВКРАЇНІ „СЕЛО-КНИГА“.

Повідомляють державні й громадські установи, промислові й торговельні підприємства а також приватніх осіб, що з цього дня Тимчасове Правління приймає підписку на акції на таких умовах:

Вартість одної акції 5 карб. при чому при підписці на 15 і більше акцій можливі розсрочки — 50% вартости в день підписки і 50% протягом 6 тижнів з дня коли, замовлено акції. Право голосу дають 25 акцій. Основний капітал Т-ва 250.000 (двісті п'ятдесят тисяч) карб. поділених на 50.000 (п'ятьдесят тисяч) акцій. Вартість акцій за згодою тимчасового Правління можно виплачувати літературою, папером та ріжними речами поліграфичного виробництва. Підписка приймається Тимчасовим Правлінням в помешканні своєму в м. Харкові, Павлівська площа 19 Сельбудинок. В книгарні Т-ва Павлівська площа 19, проводиться гуртовий та роздрібний продаж літератури, паперу та инше. Книгарня відчинена щоденно з 10 рано до 5 вечора.

Голова Тимчасової Ради Г. ГРИНЬКО. Голова Тимчасового Правління Ф. ДІДУК.